

ΠΡΩΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η αγάπη σ' έβαλε μπρος σαν να 'σουν ένα χοντρό χρυσό ρολόι.
Η μαμή ράπισε τις πατούσες σου και το γυμνό σου κλάμα
πήρε τη θέση του ανάμεσα στα στοιχεία της φύσης.

Οι φωνές μας αντιλαλούν, εξυμνώντας την άφιξή σου. Καινούργιο άγαλμα
σε ανεμοδαρμένο μουσείο, η γύμνια σου
σκιάζει τη σιγουριά μας. Στεκόμαστε ολόγυρα ανέκφραστοι σαν τοίχοι.

Δεν είμαι περισσότερο μάνα σου
από το σύννεφο που διυλίζει έναν καθρέφτη για να αντικατοπτρίσει
τη δική του αργή
εξάλειψη απ' το χέρι του ανέμου.

Όλη τη νύχτα η ανάσα σου σαν νυχτοπεταλούδα
φτερουγίζει ανάμεσα στα άψυχα ροζ τριαντάφυλλα. Ξυπνώ κι αφουγκράζομαι:
Μια μακρινή θάλασσα σαλεύει στο αφτί μου.

Μια φωνή και κατρακυλώ απ' το κρεβάτι, λουλουδάτη και βαριά σαν αγελάδα
μες στη βικτωριανή νυχτική μου.
Το στόμα σου ανοίγει καθαρό σαν γάτας. Το παράθυρο

ασπρίζει και καταπίνει τα αχνά του αστέρια. Και τώρα αρχίζεις να εξασκείς
τις λιγοστές σου νότες·
τα διαυγή φωνήεντα ανυψώνονται σαν μπαλόνια.